

Jean Webster

Erre csak
Patty képes

Jean Webster
Erre csak Patty képes
regény

Altay Magda 1926-ban megjelent
első magyar fordítását átdolgozta,
és a VIII.-IX. fejezetet fordította
Borbás Mária

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Első fejezet

Reform

- Szégyen! - mondta Priscilla.
- Gyalázat! - mondta Conny.
- Gonoszság! - mondta Patty.
- Elválasztanak bennünket, pedig már három éve vagyunk együtt! Az utolsó évben nem is voltunk olyan nagyon rosszak. Sok lánynak lényegesen több rossz pontja van.
- Csakhogy a mi rosszságunk nagyon is feltűnő volt - ismerte be Patty.
- De az utolsó három héten *nagyon* jók voltunk - emlékeztette Conny.
- Ha látnátok az új lakótársamat! - siránkozott Priscilla.
- Nem lehet rosszabb Irene McCullough-nál!
- Dehogyanem! Az édesapja hittérítő, és ő Kínában nevelkedett. A neve Keren-happuch Hersey, Jób legkisebb lánya után. És ő még csak nem is találja nevetségesnek!
- Irene - mondta Conny sötéten - tíz kilót hízott a nyáron. És most legalább...
- Látnátok csak az enyémet! - vágott közbe Patty kétségbeesetten. - A neve Mae Mertelle Van Arsdale.
- Keren állandóan tanul, és megkívánja tőlem, hogy lábujjhegyen járjak, és ne zavarjam.

- No és ha Mae Mertelle-t hallanátok! Azt mesélte, hogy az apja bankár, és megkérdezte, mi a foglalkozása az én édesapámnak. Közöltem vele, hogy apám bíró, és különösen bankárokat ítél el. Erre szemtelennek nevezett. - Patty halványan elmosolyodott.

- Hány éves?

- Tizenkilenc. És kétszer megkérték a kezét!

- Szentséges ég! És miért éppen a Szent Orsolya-intézetet választotta?

- A szülei tizenkilenc éves korukban megszöktek és öszszeházasodtak, és félnek, hogy a lányuk örökölte a hajlamot. Ezért választottak egy szigorú, egyházi iskolát. Mae azt sem tudja, hogyan lehet komorna nélkül fészükdödni. Szörnyen babonás, csak selyemharisnyát visel, és utálja a vagdalt húst. Nekem kell megtanítanom az ágyát bevetni. Csak a legdrágább luxushajókon utazik.

A másik két lány résztvevően hallgatta, aztán ők is panaszkodni kezdtek.

- Irene ruha nélkül nyolcvanegy kiló - mondta Conny. - Két nagy bőrdönt hozott teli cukorkával. Mindenhova eldugdosta. Az utolsó hang, amit este hallok, hogy Irene csokoládét rágcsál, és erre is ébredék. Egy szót sem szól, csak rág. Mintha egy tehénnel lakna együtt az ember. No, és a szomszédaim! Kid McCoy a szemközti szobában lakik, és egymaga nagyobb lármát csap, mint fél tucat cowboy. A szomszéd szobában egy új francia lány lakik - tudjátok, az a kis csinos, a két fekete copfjával.

- Az egész helyesnek látszik - mondta Patty.

- Lehet, hogy helyes, de nem tud többet ötven szónál. Harriet Gladden lakik vele, aki olyan lusta és unalmas, mint egy osztriga. És Evalina Smith a folyosó végén! Tudjátok, milyen ostoba egy teremtés!

- Rettenetes - hagyták helyben.

- Lordy tehet az egészlől - mondta Conny. - Az Igi sohasem választott volna szét minket, ha ő közbe nem lép!

- És én kerültem hozzá - panaszkodott Patty. - Ti Mamzellnél és Waddamsnál vagytok, akik kedves, jó, gyanútlan báránykák; de mi a keleti szárnyon még csak nem is tüsszenthetünk anélkül, hogy Lordy...

- Csitt, éppen itt jön - figyelmeztette Conny.

A latintanárnő megállt az ajtóban. Conny kiszabadította magát a ruhák, könyvek és díványpárnák halmazából, és udvariasan felállt. Patty lecsúszott az ablakpárkányról, Priscilla a fiókos szekrényről.

- Hölgyek nem szoktak a bútorokon üldögelni.

- Nem, Miss Lord - suttozták egyszerre, és három komoly szempár tekintett fel a tanárnőre. Tudták a múlt szomorú tapasztalatából, hogy semmi sem hozza úgy ki a sodrából, mint ha mosolyognak szavain.

Miss Lord bírálólólag nézett körül a szobában. Patty még útiruhában volt.

- Vegye fel az intézeti egyenruháját, Patty, és fejezze be a kicsomagolást. Holnap reggel leviszik a bőröndöket.

- Igenis, Miss Lord.

- Priscilla és Constance, maguk miért nincsenek kinn a szabadban a többiekkel, kiélvezni ezt a gyönyörű őszi napot?

- Oly rég nem láttuk Pattyt, és most, hogy már nem vagyunk szobatársak... - kezdte Conny, és a szája szomorúan legörbült.

- Bízom benne, hogy a tanulmányaik javára válik ez a változás. Maguk, Patty és Priscilla, jövőre kollégiumba kerülnek - beláthatnák, mennyire szükséges, hogy felkészüljenek. Az itt szerzett biztos alapra épül a következő négy év sikere - szinte az egész életük. Patty matematikából

gyenge, Priscilla latinból. Constance is jobb lehetne franciából. Lássuk, mit tudnak végezni, ha komolyan nekilátnak.

Kurtán bölintott és továbbment.

- Boldogok vagyunk, vígan tanulunk, tanáraink félistenek, imádja őket minden gyerek! - kántálta Patty gúnyos elragadtatással, miközben előkotorta sötétkék szoknyáját és fehér matrózblúzát, amelynek ujján arannyal hímzett „Szt. O.” díszlett.

Mialatt ő öltözködött, Priscilla és Conny kicsomagolták a bőröndjét, és holmiját taláalomra a fiókos szekrénybe dobálták. Csak arra ügyeltek, hogy az egyes fiókok tetején rend legyen. Az a fáradt, fiatal tanárnő, aki minden szombat reggel hatvannégy fiókos- és ugyanannyi ruhásszekrényt vizsgál felül, szerencsére gyanútlan teremtés. Nem hatol lejjebb a legfelső rétegnél.

- Lordynak igazán nem kellene belémkötnie - mondta komoran Priscilla, miközben egy kazal ruhát elrakott. - Mindenből átmentem, csak latinból hasaltam el.

- Vigyázz, Pris! Az új táncruhámon sétálsz! - kiáltott Patty, amikor feje kibukkant a matrózblúzból.

- Ha azt hiszik, hogy javára válik a fogalmazványaimnak, ha Jób legifjabb lányával lakom együtt...

- Én meg egyszerűen képtelen vagyok tanulni, ha ki nem teszik Irene-t a szobámból - visszhangozta Conny. - Olyan, mint a keletlen tészta!

- Hát még ha Mae Mertelle-t megismeritek! - Patty a legnagyobb káosz közepén a padlón ült, és tágra nyílt, komoly szemmel nézett fel barátnőire. - Őt mélyen kivágott estélyi ruhát hozott, és minden cipője túsarkú. És képzeljétek, fűzőt hord! De ez még mind semmi! Képzeljétek - tette hozzá suttogva -, hozott valami pirosat egy üvegben. Azt mondta, hogy a körméhez való, de én láttam, hogy az arcára kente!

- Ó, csak nem... - suttogta elszörnyedve Conny és Priscilla.
Patty bólintott.

- Ugye rémes?

- Hát ez már sok! - kiáltott Priscilla. - *Kényszerítsük az Igit, hogy adja vissza régi szobáinkat a Paradicsomkertben!*

- De hogyan? - kérdezte Patty elgondolkodva.

- Mondjuk azt, hogy különben itt hagyjuk az iskolát.

- Zseniális gondolat! - gúnyolódott Patty. - Azonnal becsengetné Martint, és meghagyná neki, hogy fogjon be a batárba, és vigyen ki minket a hat harmincas vonathoz. Tudhatnád már, hogy az Igit nem lehet megijeszteni.

- Ennek nincs értelme - mondta Conny. - Valami érzelmi momentummal kellene rá hatni, például...

- Szeretettel - mondta Patty.

Conny felhúzta a padlóról.

- Gyere, Patty, te jól tudsz beszélni a nyelvén. Mi is összeszedjük a bátorságunkat. Tiszta a kezed?

Merészen bekopogtak Mrs. Trent dolgozószobájába.

- Diplomátikus leszek - ságta Patty, miközben a bentről elhangzó „Szabad!” után megnyomta a kilincset. - Ti csak bólintsatok mindenre, amit mondok.

Patty csakugyan diplomátikus volt. Meghatóan kezdte, régi barátságuk felidézésével, és az elválás szomorúságával, azután áttért az új szobatársak dolgára.

- Kétségkívül nagyon helyes lányok - fejezte be udvariasan -, de tetszik tudni, Mrs. Trent, nem illünk egymáshoz, és nehéz úgy tanulni, ha az embernek olyan szobatársa van, akit nem szokott meg.

Patty állhatatos, komoly tekintete arra engedett következtetni, hogy a tanulás a legfontosabb számára. Futó mosoly jelent meg az igazgatónő arcán, de aztán ismét elkomolyodott.

- És az idén nagyon fontos, hogy jól tanuljunk - folytatta Patty. - Priscilla meg én kollégiumba készülünk, és tudjuk, milyen fontos, hogy kellően felkészüljünk. Az itt szerzett alapon nyugszik majd a jövő négy esztendő, mondhatnám az egész életünk.

Conny megbökte. Ez az utolsó néhány mondat túlságosan emlékeztetett Miss Lord beszédmódjára.

- És különben is - tette hozzá sietve Patty - nekem minden holmim kék, Mae pedig lila és sárga díványpárnákat hozott magával.

- Ez kellemetlen - ismerte el az igazgatónő.

- És megszoktuk a Paradicsomkertet... Mármint ...a nyugati szárnyat... és hiányozna a... a... napnyugta.

Az igazgatónő néhány percig hallgatott, és dobolt az íróasztalon. A három lány fürkészve nézett az arcába, amelyről semmit sem lehetett leolvasni.

- A mostani beosztás többé-kevésbé ideiglenes - szólalt meg végre Mrs. Trent. - Lehet, hogy változtatunk rajta, lehet, hogy nem. Idén nagyon sok új növendékünk van, és helyesnek láttam, hogy a régiekkel keverve helyezzem el őket. Maguk hárman régóta vannak nálunk. Ismerik az iskola hagyományait. Ezért - és az igazgatónő elmosolyodott - mint misszionáriusokat küldöm ki magukat az újonnan jöttek mellé. Szeretném, ha hatással lennének rájuk.

Patty csodálkozásában tágra nyitotta szemét.

- Mi lennének hatással?

- Az új lakótársa - folytatta Mrs. Trent zavartalanul - túlságosan „felőtt” a korához képest. Mindig divatos szalodákban élt, és ilyen körülmények között nem csoda, ha egy leány kissé mesterkéltté válik. Szeretném, ha felkeltené érdeklődését az iskolai foglalatosságok iránt. Maga, Constance, Irene-nel lakik együtt. Mint tudja, ő egyetlen

gyermek, és attól tartok, hogy kissé elkényeztették. Örül-
nék, ha megismertetné vele az élet magasabb rendű céljait,
hogy kevesebbet foglalkozzon az anyagi dolgokkal.

- Én... én megkísérlem - dadogta Conny. Valósággal be-
leszédült, hogy az erkölcsi reformer ismeretlen szerepében
találja magát.

- A közvetlen szomszédja pedig a kis francia Aurélie
Deraismes. Nagyon szeretném, Constance, ha figyelemmel
kísérné az iskolai előmenetelét. Ő segítené magát franciából,
maga pedig megtanítaná őt a helyes angol kifejezésekre.

- Maga, Priscilla, lakik... a... - feltette a szemüvegét és a
névsorba nézett. - Ah, igen, Keren Hersey nagyon különös
teremtés. Bizonyára lesz sok közös témájuk, hisz a maga
édesapja tengerésztiszt, Kerené pedig misszionárius. Keren
nagyon komoly tanulónak ígérkezik - talán túlságosan is
komolynak. Sohasem volt barátnője, és nem ismeri az isko-
lai életet. Szorgalmából tanulhat, maga pedig őt, hogy így
fejezzem ki magam... nagyobb hajlékonyságra nevelheti.

- Igenis, Mrs. Trent - suttogetta Priscilla.

- Most pedig - fejezte be az igazgatónő -, útra bocsátom
magukat, mint erkölcsi reformereket. Azt akarom, hogy
a régi növendékek példát mutassanak az újonnan jöttek-
nek. Mindhármuknak nagy befolyásuk van. Igyekezzenek,
hogy abban az irányban érvényesítsék, ahogy most meg-
beszéltük - és egyéb tekintetben is, ahogyan majd menet
közben megítélik. Három éve figyelem magukat, ismerem
jó alaptermészetüket és jóérzésüket. Bizom magukban.

És egy bólintással elbocsátotta őket.

A folyosón szótlánul néztek össze.

- Mi, mint erkölcsi reformerek! - hápogott Conny.

- Átlátok a szitán - mondta Patty. - Az Igi azt hiszi, hogy
új módszert talált ki a megjavításunkra.

- Csak azt nem látom, hogyan kerülünk vissza a Paradicsomkertbe - panaszkolta Priscilla.

Patty szeme felcsillant. Karon fogta két barátját, és bereltek őket egy üres tanterembe.

- Megcsináljuk!

- Mit? - kérdezte Conny.

- Nekivágunk, és megreformáljuk az iskolát! Ha nem csüggedünk, két héten belül visszakerülünk a Paradicsomkertbe.

- Hm - morogta Priscilla -, gondolod, hogy sikerül?

Connyt elkapta a lelkesedés. - Irene-nel kezdjük! Először is lefogyasztjuk. Erre gondolt az Igi, amikor arra utalt, hogy kevesebbet kell foglalkoznia az anyagi dolgokkal.

- Karcsú lesz, mint a nádszál - bólintott Patty. - Mae Mertelle-be pedig egy csomó gyerekes huncutságot oltunk be.

- És Kerent - folytatta Priscilla - leszoktatjuk a magolásról.

- De nem elégszünk meg ezzel a hárommal. Az Igi azt mondta, hogy terjesszük ki befolyásunkat az egész iskolára.

Pattyt felvillanyozta ez a gondolat.

- Kid McCoy csúnyán beszél. Meg kell tanítanunk viselkedni. Rosalie nem szeret tanulni. Teletömjük majd algebrával és latinnal. Harriet Gladden lagymatag, nincs benne semmi érdeklődés. Marie Daskam hazug, Evalina Smith buta liba, Nancy Lee pletykás...

- Ha jól meggondoljuk, mindenkivel van valami baj - mondta Conny.

- Kivéve minket - helyesbített Priscilla.

- I-igen - gondolkodott el Patty -, valóban, rajtunk hármonkon nem találok semmi kifogásolnivalót. Nem is csodálom, hogy ránk bízták a reformot.

Conny talpra ugrott, csupa energia sugárzott a tekintetéből.

- Rajta! Fogjunk hozzá! Éljen a Reformerek Társasága!

Kimásztak a nyitott ablakon, oly módon, mely nem egészen felelt meg a csütörtök esti illetanórákon tanultaknak. A matrőzblúzos lányok csoportokba verődve beszélgettek a kertben. A reformerek megkezdték a felderítést.

- Ott ül Irene, és most is rág valamit - mutatott Conny a tenispálya közelében egy árnyékos padra.

- Rendezzünk cirkuszt! - javasolta Patty. - Irene-t és Mae Mertelle-t rá vesszük, hogy hajtsanak karikát körbe az udvaron. Két legyet ütünk egy csapásra. Irene lefogy, Mae Mertelle kislányos lesz.

A karikahajtás kedvelt sportja volt a Szent Orsolya-intézetnek. A tornatanárnő nagy híve volt a futásnak. Tizenegy kör az udvaron éppen egy mérföldet tett ki. A három lány leszaladt a pincébe, és hamarosan embermagasságú karikákkal tért vissza. Patty átvette a parancsnokságot, és kiadta utasításait.

- Conny, te menj sétálni Kerennel, és botránkoztasd meg, amennyire csak tudod. Le kell szoktatnunk a túlságos pontosságról és alaposságról. Te meg, Pris, vedd pártfogásodba Mae-t. Ne hagyj, hogy felvágjon a divatos ruhával. Ha azt meséli, hogy kétszer megkérték a kezét, közöld vele, hogy a tiedet annyiszor kérték meg, hogy már meg sem tudod számlálni. Én meg elefántidomárnak csapok fel, és munkába veszem Irene-t. Meglátjátok, mire befejezem, olyan karcsú lesz, mint egy zerge.

Elváltak, hogy ki-kí elvégezze a rá bízottakat. Ezzel aztán vége is volt a Szent Orsolya békés nyugalmanak. Megkezdődött a reform.

Két héttel ezután, péntek este az igazgatónő rendkívüli megbeszélésre hívta össze a tanárokat. A „Lámpákat elol-

tani!” csengő öt perccel azelőtt szólalt meg, és a három ki-
merült tanárnő, aki kilenc áldott órára megszabadul köte-
lességétől, míg a növendékek alusznak, panaszait sorolta
főnöknőjének.

- De hát mit tettek tulajdonképpen? - kérdezte Mrs.
Trent bírói hangon, miután hiába igyekezett gátat vetni a
panaszáradatnak.

- Nagyon nehéz pontosan megállapítani - mondta reszketeg-
en Miss Wadsworth. - Hiszen, amennyire tudom, nem hág-
ták át az iskola szabályait, de... de... olyan légkört teremtettek...

- Valamennyi lány, aki a rám bízott folyosón lakik -
mondta zord tekintettel Miss Lord -, titokban azzal a kérés-
sel fordult hozzám, hogy Pattyt Priscillával és Constance-
szel együtt helyezzük vissza az épület nyugati szárnyába.

- Patty! *Mon Dieu!* - és Mademoiselle ég felé emelte sze-
mét. - Hogy az a kis haszontalan miket tud kieszelni!

- Emlékszik tán - fordult az igazgatónő Miss Lordhoz
-, hogy amikor a három lány különválasztása mellett kar-
doskodott, én azonnal mondtam, hogy ez nagyon kétséges
kísérlet. Együttesen egymásra pazarolják túltengő energiá-
jukat, de külön-külön...

- Elrontják az egész iskolát! - mondta Mrs. Wadsworth
könnyeivel küszködve. - Talán nem is tehetnek róla, de
szerencsétlen a természetük...

- Nem tehetnek róla? - kérdezte gúnyosan Miss Lord.
- Ha nincsenek órán, menten összedugják a fejüket, és
együtt főznek ki újabb és újabb csínyeket.

- De hát mit tettek? - kérdezte ismét Mrs. Trent.

Miss Wadsworth habozott egy pillanatig, mintha a mér-
hetetlen anyagból keresne példákat.

- Priscillát rajtakaptam, amint Keren íróasztalában min-
dent összedobált, és amikor kérdőre vontam, teljes lelki

nyugalommal azt felelte: Mrs. Trent bízta meg, hogy le-
szoktassa Kerent a túlzásba vitt rendszeretéről.

- Hm - mosolygott az igazgatónő -, nem éppen így gon-
doltam, de nem baj.

- De a legtöbb gondot nekem a következő dolog okozta,
ami már közel áll a szentségtöréshez - vette át a szót Miss
Wadsworth. - Keren nagyon vallásos lélek, de sajnos meg-
van az a rossz szokása, hogy hangosan imádkozik. Egy
este, egy különösen nehéz nap után, azért is imádkozott,
hogy Priscillának bocsátassanak meg a zaklatásai. Mire
Priscilla letérdelt az ágya elé, és ugyancsak hangosan azért
imádkozott, hogy Keren kevésbé legyen öntelt és konok,
szívesen vegyen részt játszótársai multságában, és ne le-
gyen minden játék és vidámság elrontója. Így folytatták
azután mind a ketten. Valóságos imaversenyt rendeztek!

- Szörnyű! - háborodott fel Miss Lord.

- És a szegény kis Aurélie Deraismes-t köznapi angol ki-
fejezésekre tanították! Az a mondat, amit hallottam tőle,
nem illik egy úrihölgy szótárába.

- Miért, mit mondott?

- *Eredj a pokolba!* - és Miss Wadsworth ennek a mondat-
nak még a pusztá ismétlésétől is elpirult.

Az igazgatónő az ajkát harapdálta. Tény - amit beosz-
tottjai erősen sérelmeztek -, hogy humorérzékének gyak-
ran igazságossága látta kárát, néha egy rossz kislány is
megmenekülhetett, ha multságos csínyt követett el. De
szerencsére a növendékek nem fedezték fel Mrs. Trent szí-
gorú fegyverzetének ezt az egyetlen sebezhető pontját.

- A befolyásuk - mondta Miss Lord - elrontja az egész
iskolát! Mae Van Arsdale azt mondja, hogy hazamegy, ha
még sokáig kell Patty Wyatt-tel egy szobában laknia. Nem
tudom, mi lehet az oka, de...

- Én tudom - mondta Mademoiselle. - Az egész iskola nevet rajta. Valami *lokni* van a dologban.

- Micsoda? - kérdezte az igazgatónő. Mademoiselle angolsága néha nehezen volt érthető.

- Lokni... valami póthaj... Múlt héten, mikor élőképet játszottak, Patty kölcsönkérte a Kékszakáll szakállához. A lokni eredetileg szőke volt, Patty kék tintája pedig zöldre festette. Most nem lehet belőle a zöld színt kimosni. A lokni használhatatlan - de Patty azt ajánlotta Mae-nek, fesse be az igazi haját is, hogy a loknit viselhesse! Mae dühös lett, és jól megmondta véleményét Pattynek. Erre Patty úgy tett, mintha sírva fakadna, aztán a zöld haját Mae ágyára terítette, virágkoszorút font köréje, gyászszalag helyett egy harisnyát akasztott az ajtóra, és meghívta a lányokat a lokni temetésére. Persze mindenki kinevette Mae-t.

- Megérdemelte - mondta az igazgatónő. - Én sem helyeslem, ha növendékeim hamis haját viselnek.

- És az a szegény Irene McCullough - folytatta Mademoiselle az elbeszélést - szinte... szinte felolvad a könnyeiben. Az a három lány mindenképpen le akarja fogyasztani, pedig ő nem is akar sovány lenni.

- Elveszik a vaját a kenyere mellől, mielőtt asztalhoz ülne - tódította Miss Wadsworth -, nem engedik desszertet enni, még azt sem hagyják, hogy megcukrozza a zabkását. Állandóan tornáztatják, és ha hozzám jön panaszra, megbüntetik.

- Úgy vélem - mondta kissé gunyorosan az igazgatónő -, hogy Irene már elég nagy ahhoz, hogy vigyázzon magára.

- De hárman vannak ellene! - szölt Miss Lord.

- Pattyt behívtam a szobámba - mondta Miss Wadsworth -, és kérdőre vontam. Mire ő azt állította, hogy Mrs. Trent bízta meg őket Irene lefogyasztásával. Patty szerint ez olyan nehéz

munka, hogy ők maguk is lefognak benne, de hát tudják, hogy mint legidősebbeknek, az egész iskolában érvényesíteniük kell a befolyásukat. Szerintem ezt komolyan is gondolta. Nagyon kedvesen és okosan beszélt erkölcsi felelősségükről, és arról, hogy példát kell mutatniuk a többieknek.

- A szemtelensége az - mondta Miss Lord -, ami végképp kétségbe ejt!

- Pattytól minden kitelik! - nevetett az igazgatónő. - Be kell vallanom, hogy nagyon mulatságosnak találom őket. Ezek egészséges huncutságok! Bár több ilyen növendékünk volna! Nem vesztegetik meg a szobalányt, hogy levelet adjon föl helyettük, nem csempésznek be édességet, nem akarnak a büfés fiúval flörtölni. Meg lehet bennük bízni.

- Megbízni?! - hüledezett Miss Lord.

- Megszegnek néhány kisebb szabályt - bólintott az igazgatónő -, de sohasem követnek el komoly vétet. Jószívűek, és valamennyi társuk szereti őket.

Hirtelen kopogtattak az ajtón, és mielőtt még valaki is válaszolhatott volna, Keren-happuch lépett be a szobába. Fél kézzel rikító japán kimonóját fogta össze, míg a másikat szabadon hagyta, hogy azzal is nagyobb nyomatékot kölcsönözzön szavainak. Kimonója tüzet okádó sárkányokkal volt kihímezve, a haja kócos volt, az arca pedig vörös az izgalomtól. A növendékek szemében az igazgatónő dolgozószobája szent hely volt, ahova tisztelettel és rendezett külsővel mertek csak belépni, ilyen zilált növendék még soha nem lépte át ezt a küszöböt.

- Keren! - kiáltott Miss Wadsworth. - Mi történt?

- Másik lakótársat akarok! Már nem bírom tovább Priscillával. Születésnapra zsúrt rendez a szobámban...

- Születésnapra zsúrt? - fordult Mrs. Trent kérdően Miss Wadsworth-höz.

- Igen - bólintott az bánatosan. - Tegnap volt Priscilla születésnapja, és csomagot kapott a nagynénjétől. Péntek este lévén, engedélyt adtam...

- Természetesen. - Az igazgatónő a szoba közepén ácsorgó tragikus alak felé fordult. - Az a szoba ugyanúgy Priscilláé, mint a magáé, és...

Keren valóságos szóáradatban tört ki. A négy tanerő előrehajolt, hogy kivegyenek valamit a kusza hadarásból.

- Az ágyamat asztalnak használták, mert az nem áll a fal mellett, és Patty csokoládéfoltot ejtett az ágytakaróm kellős közepére. Azt mondta, hogy véletlenül történt, de én biztosan tudom, hogy akarattal tette! És mert haragudtam, Priscilla azt mondta, nem illik észrevenni, ha egy vendég bármi kárt is tesz, és hogy Patty ne érezze kényelmetlenül magát, ő maga öntött ki egy nagy pohár habos csokoládét a párnámra! Azt mondta, ez az egyetlen illő dolog, amit egy házikisasszony az ő helyében tehet, így tanulták tavaly az illemtanórákon is. És a csokoládé keresztülszivárgott a párnán, és Conny Wilde azt mondta, szerencse, hogy sovány vagyok, mert így elférek a folt mellett. Ha ugyanez Irene-nel történik, a folton kellene aludnia, mert olyan kövér, hogy az egész ágyat elfoglalja. Priscilla pedig azt mondta, szerencse, hogy mindez pénteken történt, szombaton úgyis tiszta ágyneműt kapunk. Megeshetett volna, hogy egy hétig kell csokoládéfoltos ágyneműben aludnom. És akkor szólt a „Lámpákat eloltani!” csengő, és ők otthagytak, hogy boldoguljak, ahogy tudok, és a gondnoknő aludni ment, és nem tudok tiszta ágyneműt szerezni, így pedig nem fekszem le! Nem vagyok hozzászokva, hogy csokoládéfoltos aludjak! Utálok Amerikát, és gyűlölöm a lányokat!

Keren szeméből könnyek potyogtak a kimonója tűzőkádó sárkányaira. Az igazgatónő felállt és csengett.

- Katie - szólt a belépő szobalánynak -, legyen szíves, húzza át Miss Keren ágát. Ez elegendő ma estére, Keren. Nyugodjon meg, és menjen aludni. Holnap majd eligazítjuk a lakótárscserét.

Katie és a hímzett sárkányok visszavonultak.

Csend támadt. Miss Wadsworth és Mademoiselle két-ségbeesett pillantásokat váltottak.

- Látják?! - nézett körül diadalmasan Miss Lord. - Ha módjukban van, hogy üldözzenek egy szegény kis...

- Az iskolai életben szerzett tapasztalatom az - mondta Mrs. Trent határozottan -, hogy ha üldöznek valakit, azt rendszerint saját magának köszönheti. A három lány módszere durva, de célszerű. Keren egy szerencsétlen kis stréber...

- De csak nem engedhetjük meg, hogy szenvedjen?!

- Ó, nem, mindent el fogok követni, hogy békét teremsek. Holnap reggel beköltözik Irene McCullough szobájába, és Patty, Conny és Priscilla visszatérnek régi szobájukba, a nyugati szárnyon. Ön, Mademoiselle némiképpen meg lehet bántva...

- Én nem bánom, ha együtt vannak. Ők hárman... hogy is mondta csak az imént? Nagyon mulatságosak. Csak az a baj, hogy szét vannak szórva.

- Ön tehát - méltatlankodott Miss Lord - visszavonja a büntetésüket, vagyis a széthelyezésüket? De hisz éppen ez az, amin két hete fáradoznak!

- Be kell látni - mosolygott az igazgatónő -, erősen megoldoztak érte. Kérdemelték.

Másnap reggel Patty, Conny és Priscilla ruhákkal, könyvekkel és díványpárnákkal megrakodva, vígan dudorászva vonultak régi otthonuk, a Paradicsomkert felé, és az iskola fellélegezve nézte a költözködést.

Amikor a folyosón Miss Lord jött velük szembe, rázendítettek kedvenc nótájukra:

Boldogok vagyunk,
Vígan tanulunk!
Tanáraink félistenek,
Imádja őket minden gyerek!

Második fejezet

Cuthbert St. John romantikus története

Az igazgatónő ésszerű elmélete megkívánta, hogy a növendékek kislányok maradjanak, míg el nem végzik az iskolát, és üdén, természetesen, kíváncsian lépjenek ki a felnőttek világába. A Szent Orsolya nemcsak nevében volt zárda, hanem a valóságban is. Az emberiség hímnemű része mintha nem is létezett volna.

Néha egy-egy újonnan jött leány fintorgott társnői kislányos multságai láttán, de csakhamar ő maga is kedvét lelte mindenben. Megtanult ugrókötelezni, karikát hajtani, részt vett a számháborúban, téli délutánokon korcsolyázott, jégghokizott, szombat esténként élvezte a karamella-főzést, pattogatott kukoricát ropogtatott. A rögtönzött jelmezbálok előtt a többiekkel együtt ő is feltúrta a padláson elraktározott ládákat megfelelő álöltözet után. Néhány hét alatt a legelkényeztetettebb nagyvilági lány is elfelejtette az előkelő zsúrokat, és együtt mulatott társnőivel.

Csakhogy a tizenéves leányok szeretik a ROMANTIKÁT. Néha, különösen estefelé, a tanulási idő után, amikor ott ültek az ablaknál és nézték a lenyugvó napot, a beszélgetés a távoli jövőre fordult. Különösen, ha Rosalie Patton is

ott volt közöttük. A csinos, bájos kis Rosalie maga volt a megtestesült romantika. Ez ragyogott aranyzóke haján és ez sugárzott égkék szeméből. Nagyon csendes volt, ha a participiumról vagy a paralelogrammákról volt szó, de annál szívesebben időzött érzelmes témáknál. Tárgyi ismerete nem merőben elméleti volt, hanem személyes élményen alapult. Rosalie-t már meg is kérték!

Legjobb barátnőinek a részleteket is elárulta, azok pedig a maguk legjobb barátnőinek, úgyhogy végül az egész iskola ismerte Rosalie romantikus történetét.

Priscilla lehetett a kosárlabda bajnoka, Conny Wilde színjátszásban, Keren Hersey geometriában jeleskedett, Patty Wyatt pedig... nos, szentelenségben és merészségben. De Rosalie volt a szívügyek legfőbb tekintélye, és míg Mae Mertelle Van Arsdale meg nem jelent a látóhatáron, senki sem gondolt ennek a tekintélynek az elvitatására.

Mae Mertelle egy egész hónapon át hiába küszködött, hogy az iskolában bármely téren feltűnést keltsen. Máskor az öltözködésével szokott feltűnni, de amikor négy nagy bőrdjével megérkezett, csalódottan látta, hogy a Szent Orsolya-intézetben ezzel ugyan semmire sem viheti. Az intézeti egyenruha azonos színvonalra kényszerített mindenkit. Volt azonban egy terület, ahol fensőbbiségre törekedhetett. Érzelmeinek története a többiekéhez képest érdekesebb és csodálatos volt, és Mae Mertelle elhatározta, hogy e téren alapozza meg hírnevét.

Egy októberi borús szombat estén vagy fél tucat lány gyűlt össze Rosalie-nál. Díványpárnákon kuporogtak a szobában, melyet csak a holdfény világított meg. Eleinte halkán énekeltek, de az ének csakhamar beszélgetésre fordult, mely megfelelt a holdfénynek és az érzelgős hangulatnak, és természetesen Rosalie Nagy Élményével végződött,

aki hosszas habozás és lelkes buzdítás után fogott elbeszélésébe. Az új lányok még sohasem hallották, a régieknek pedig mindig új volt.

A történet színhelye tökéletes volt - holdsütötte tópart, csobogó hullámok és susogó fűzfák. Ha Rosalie valamely apró részletet kifejejtett, hallgatói, akik jól ismerték a történetet, buzgón közbeszóltak:

- És beszéd közben végig a kezedet fogta - figyelmeztette Priscilla.

- Ó, Rosalie, igazán? - szólt az újonnan jöttek izgatott kórusa.

- I-igen. Megfogta, és aztán elfelejtette elengedni, és én nem akartam figyelmeztetni.

- És mit mondott?

- Azt, hogy nem tud nélkülem élni.

- Mire te...?

- Azt mondtam, hogy végtelenül sajnálom, de kénytelen lesz.

- És akkor mi történt?

- Semmi sem történt - vallotta be Rosalie. - Valami bizonyára történt volna, ha beleegyezem, de hát nem egyeztem bele.

- De hisz akkor még nagyon fiatal voltál - mondta Evalina Smith. - Biztos vagy benne, hogy tisztában voltál önmagaddal?

Rosalie mélabús megadással bólintott.

- Igen. Éreztem, hogy sohasem tudnám szeretni, mert... mert olyan rémesen furcsa orra volt. Úgy indult, mintha az egyik oldal felé akarna irányulni, aztán meggondolta magát, és a másik oldal felé hajlott.

Hallgatói szívesebben vették volna, ha ezt a részletet elhallgatja, de Rosalie szóról szóra kívánta elismételni

a történetet, és hiányzott belőle a feszültség fokozásának képessége.

- Megkérdezte, van-e remény arra, hogy érzelmeim megváltoznak - tette hozzá -, de én őszintén megmondtam: sohasem tudnám annyira szeretni, hogy a felesége legyek, de mindig nagyon fogom tisztelni.

- És erre mit felelt?

- Azt mondta, hogy azért még nem lesz öngyilkos.

Néma csend állt be, mialatt Rosalie a holdat nézte, a többiek pedig Rosalie-t. Ragyogó hajával és égbék szemével valóban olyan volt, mint egy regényhősnő. Arra nem is gondoltak, hogy irigyeljék, csak csodálták és imádták, mint akit a természet is a Romantika Királynőjévé koronázott.

Mae Van Arsdale, aki szótlanul hallgatta az elbeszélést, törte meg elsőnek a csendet. Felállt, megigazította a haját, lehúzogatta a blúzát, és udvariasan elfojtott egy ásítást.

- Ostobaság, Rosalie! Buta liba vagy, ha ilyen csekélységgel törődsz. Jó éjszakát, gyerekek, megyek aludni.

Az ajtó felé indult, de a küszöbön még megállt, és közbösen megszólalt:

- Engem háromszor kértek meg.

Valamennyien felszisszentek e felségsértés hallatán. Egy új jövevény lenéző megjegyzése igazán elviselhetetlen!

- Utálatos teremtés, egy szavát sem hiszem! - jelentette ki Priscilla, és búcsúzóul megcsókolta a szegény, összetört kis Rosalie-t.

Ez a kis epizód alapozta meg a feszült viszonyt. Mae Mertelle maga köré gyűjtötte híveit, míg Rosalie barátnői hűségeselek maradtak királynőjük zászlajához. Éreztették Mae követőivel, hogy teljesen különböző a két eset: Mae számos mindennapi flört hősnője lehet, Rosalie azonban egy Nagy Szenvedély áldozata. Soha be nem gyógyuló

sebet kapott, amelyet a sírig hordoznia kell. A védelem hevében elfelejtették a hős furcsa orrát és azt a tényt, hogy Rosalie nem viszonzta szerelmét.

De Mae még nem játszotta ki utolsó ütőkártyáját. Mind szélesebb körben terjedt a bizalmas értesülés: Mae halálosan szerelmes, mégpedig reménytelenül. A szerelem nem ért véget az elmúlt vakációban, hanem a tanévben is folytatódik. Lakótársnője éjjel néha Mae fojtott zokogására ébredt. Az egész asztal tanúsíthatta, hogy Mae-nek nincs étvágya. A desszertnél, sőt, még fagyaltnál is el-elfelejtkezett a körülötte levő prózai világról, és félig teli kanállal a kezében percekig maga elé merengett.

Az intézet angolóráin gyakran volt levélfogalmazás a feladat. A lányok levelet írtak haza, részletesen beszámoltak az iskolai eseményekről. Képzelt barátnőknek, nagyanyjuknak, bátyjuknak, húgocskájuknak címezték a leveleket. Végül arra a pontra értek, hogy képzelt fiatalembereknek köszönjenek meg képzelt virágokat. Mae gúnyos, fölényes mosollyal hallgatta ezeket a kissé merev, udvarias leveleket. Az osztály titokban Mae-t szemlélte, és újból megborzongott.

Lassanként a történet részletei is kiszivárogtak. A férfi angol - Mae a hajón ismerkedett meg vele -, és majdan, ha a bátyja meghal (aki gyógyíthatatlan betegségben szenved, és csak néhány éve van hátra), ő örökli a rangot. Hogy milyen rangot, azt Mae nem magyarázta meg. Mae atyja azonban vérbeli amerikai, gyűlöli az angolokat, és gyűlöli a rangokat. Az ő leánya nem mehet férjhez idegenhez, ha megtenné, többé nem kapna tőle egy dollárt sem. De hát sem Mae, sem Cuthbert nem törődnek a pénzzel. Cuthbert maga is vagyonos. A neve ugyanis Cuthbert St. John. Bár négy neve van, többnyire ezt a kettőt használja. Most Angliában van, táviratilag hívták bátyja betegágyához, de

a válság elmúlt, s Cuthbert hamarosan visszatér. Akkor pedig – Mae összeszorította a száját és kemény vonás jelent meg az arcán –, akkor pedig majd meglátja az édesapja!

Emellett az érdekesítő regény mellett Rosalie szegényes történetkéje teljesen háttérbe szorult.

És a regény mind érdekesebb lett! Mae, miután az óceánjárók érkezési idejét tanulmányozta, közölte lakótársnőjével, hogy Cuthbert megérkezett. Szavát adta Mae atyjának, hogy nem ír neki, de ő mégis úgy érzi, hallani fog róla. És valóban... Másnap reggel ibolyacsokrot kapott, minden levél nélkül. Ha voltak, akik azelőtt a történet valódiságában kételkedtek, azok is meghódoltak e kézzelfogható bizonyíték láttán.

Mae vasárnap templomba menet feltűzte az ibolyákat. Az iskola pedig megbotránkoztató módon viselkedett: senki sem figyelt az istentiszteletre, minden szem Mae elmélázó arcára szegeződött. Patty Wyatt azt mondta, Mae azért ült az ablak elé, hogy annak fényében az egész osztály láthassa, és ő gyönyörködjék a hatásban. De az egész iskola méltatlankodva utasította vissza ezt a gyanúsítást. Mae végül elhódította a primadonna szerepét. Szegény kis Rosalie-nak már statisztaszerep sem jutott.

Az érdeklődés néhány hétig mind jobban fokozódott. A hétfő esti előadások tárgya Európa megismerése volt. Egy alkalommal angol kastélyokról folyt a szó, és vetített képeken be is mutattak néhányat. Egyszerre Mae ájultan esett össze. Nem adott meg semmi okot a gondnoknőnek, aki kölnivízzel és ecettel magához térítette, csak később a lakótársnőjének vallotta be, hogy az „Ő” szülőházának bemutatásakor ájult el.

Az ibolyacsokor minden szombaton megérkezett, és Mae mind jobban és jobban átadta magát az ábrándozásnak.

Veszedelmesen közeledett az évenkénti kosárlabda-mérkőzés a Szent Orsolya és a Highland Hall leányiskola között. A Szent Orsolya volt a vesztes az elmúlt évben, pedig Highland Hall harmadrendű csapat volt, és örök szegény lett volna ismét vereséget szenvedni tőlük. A csapatkapitány pedig hiába buzdította vagy szidta nemtörődöm játékosait.

- Mae Mertelle és a nyavalyás ibolyája az oka! - mondta dühösen Pattynek. - Senkit sem érdekel már a sport.

Idővel a tanárnők is észrevették ezt a hangulatváltozást. A lányok csoportokba verődve suttoztak, és felsóhajtottak, ha Mae Mertelle elment mellettük. Az érzelgős, holdfényes hangulat nem kedvezett a latin feladatoknak. Tulajdonképpen nem volt semmi kézzelfogható bizonyíték, de a baj oka mégiscsak tisztán állt előttük. Az iskola az érzelmek árjában úszott: olyan ragályos volt ez a betegség, akár a himlő. Az igazgatónő a legegyszerűbben úgy vélte megoldani a dolgot, hogy összecsomagolja Mae Van Arsdale-t és négy nagy bőröndjét, és hazaküldi édesanyjához, boldoguljon vele, ahogy tud. Miss Lord azonban ahhoz ragaszkodott, hogy küzdjék végig ezt a dolgot. Mademoiselle, aki maga is ábrándos lélek volt, azt tartotta, hogy a szegény gyermek valóban nagyon szenved. Sallie kisasszony lett végül a győztes, aki azt mondta, ha a Szent Orsolya érdeke megkívánja, Mae-nek távoznia kell, de ő a maga részéről azt hiszi, hogy Mae maradhat, csak bízzák rá ezt a dolgot. Ő majd rendet teremt.

Sallie kisasszony az igazgatónő lánya volt. Ő volt az iskola gazdasági vezetője, ellátta az asztalt, kordában tartotta a személyzetet, és nagy könnyedséggel vezette az iskolához tartozó gazdaságot is. Szénagyűjtés és vajkészítés mellett is ráért arra, hogy tanáccsal segítsen. Sohasem tanított, de

annál gyakrabban fegyelmezett. Az iskola nevezetes volt különös büntetéseiről, és ezeket mind Sallie kisasszony eszelte ki! Éppen ezért viselte a Sárkány nevet – amit szellemi fölényének elismeréséül kapott.

Másnap kedd volt, Sallie kisasszony mindig ezen a napon látogatta meg a gazdaságot. Amikor reggeli után kilépett a házból, meglátta Connyt és Pattyt, akik hason fekve igyekeztek előkeríteni egy golfabdát egy farakás alól.

- Helló, lányok! – köszöntötte őket. – Nem volna kedvük a gazdaságba kocsizni? Menjenek és kérjenek engedélyt Miss Wadsworth-tól.

A két lány boldogan sietett kalapot, kabátot venni. Egy látogatás a gazdaságba Sallie kisasszonnyal a legpompásabb multság volt, amit csak a Szent Orsolya-intézet nyújthat. Mert Sallie kisasszony – az iskola falain kívül – a legmultságosabb és legbarátságosabb ember volt a föld kerekén. Miután három mérföldet kocsiztak a barna és sárga szín minden árnyalatában ragyogó októberi tájban, néhány órát töltöttek a gazdaságban, betértek Mrs. Spence konyhájába egy pohár tejre és süteményre, aztán visszaindultak, tojással és vajjal megrakott kocsijukon. Útközben vidáman beszélgettek mindenféle multságról – az élőképestről, a közelgő kosárlabda-mérkőzésről. Mikor egy percre elhallgattak, Sallie kisasszony megkérdezte:

- Igaz is, lányok, mi történt Mae Van Arsdale-lel? Olyan keservesen lógatja a fejét, mint egy haldokló csirke!

Patty és Conny összenéztek.

- Azt hiszem – folytatta óvatosan Sallie kisasszony –, az a csacsi tetszeleg a boldogtalan szerelmes szerepében. Tudják, hogy nem szeretem a pletykálgodást, de csak arra volnék kíváncsi, vajon abba a fiatalemberbe szerelmes-e, aki a templomban perselyez, avagy abba, aki a rövidáruboltban szolgál ki?

- Egyikbe se - nevetett Patty. - Egy angol főúrhoz.
- Micsoda? - ámult Sallie kisasszony.
- Mae apja gyűlöli az angol arisztokratákat - magyarázta Conny -, és megtiltotta, hogy valaha is találkozzanak.
- És Mae-nek megszakad a szíve... - bólogatott bánatosan Patty.
- No és az ibolya?... - kérdezte Miss Sallie.
- A fiatalember megígérte, hogy nem ír neki levelet, de ibolyáról nem esett szó, tehát azt küldhet.
- Hm... - hát így vagyunk! - mondta Sallie kisasszony, majd egy percnyi gondolkozás után hozzátette: - Lányok, én ezt a dolgot teljesen magukra bízom.
- Ránk?!
- Az iskola nem maradhat ilyen állapotban, de az ok oly csekély, hogy nem méltó a tanárok beavatkozására. Ez olyan dolog, amit csak a közvélemény dönthet meg. Szövetkezzenek, hogy az iskola nyugalma visszatérjen. Tudom, bízhatok magukban, hallgatni fognak.
- Nemigen tudom, mit tehetnénk... - mondta Patty kételkedően.
- Maga rendszerint nagyon leleményes - mosolygott Sallie kisasszony. - Szabad kezet kap ahhoz, hogy a saját módszere szerint járjon el.
- És elmondhatjuk Priscillának is? - kérdezte Conny. - Meg kell mondanunk, mert mi hárman...
- ...együtt vadásznak? - Sallie kisasszony bólintott. - Mondják meg Priscillának, de senki másnak.
Másnap délután Martin, a kocsis, a heti bevásárlást intézte a faluban, és Pattyt meg Priscillát elvitte a virágüzletbe, hogy az iskola nevében virágot válasszanak a rektor felesége és az újszülött kisbaba számára. Mialatt a vörös és fehér rózsák között válogattak és az üdvözlő kártyát megírták,

a szemük a megrendelések között egyszerre megakadt a következőn: „Ibolya minden szombaton Miss Mae Van Arsdale számára, Szent Orsolya-intézet”.

Megálltak és hosszasan nézték a feljegyzést.

A boltos követte pillantásukat.

- Ismerik tán azt a fiatal hölgyet, aki az ibolyát rendelte? - kérdezte. - Nem mondta meg a nevét, pedig tudni szeretném, küldhetem-e tovább is a csokrokat, mióta úgy felment az ibolya ára.

- Nem, nem tudom, ki lehetett - mondta Patty tettetett egykedvűséggel. - Milyen volt?

- Hát... kék kabát volta rajta - mondta a boltos. Mivel a Szent Orsolya hatvannégy növendékének kék a kabátja, ez a leírás nem volt kielégítő.

- Nem egy magas, szőke lány volt, aki...?

- Igen, igen, az volt az! - hagyta rá örvendezve a boltos.

- Mae maga volt az! - sűgta izgatottan Priscilla.

Patty hallgatásra intette.

- Megmondjuk neki - ígérte. - És kedves lenne, ha a mi kis titkos társaságunk is küldene neki pár szál virágot - sűgta Priscillának. - De valami olcsóbbat kell keresnünk, mint az ibolya. - Melyik a legolcsóbb viráguk? - kérdezte.

- Van futókánk, amit asztaldíszül lehet használni. Ötven centért egész nagy csokrot köthetek belőle.

- Nagyon jó lesz! Küldjön egy csokor futókát Miss Van Arsdale-nek, ezzel a névjeggyel. - Patty egy üres kartonlapra elváltoztatott írással ráírta: „Az Ön boldogtalan C. St. J.-ja.”

- Tud ön hallgatni? - kérdezte a boltostól.

Az némán bólintott.

- Ne árulja el soha senkinek, hogy ki küldte ezt a virágot! A magas szőke leány majd bejön, és faggatja, de ön

semmiképpen se emlékezzen rá! Talán férfi lehetett... Nem emlékszik... Megértette?

- Megértettem, kisasszony - vigyorodott el a boltos.

A virág árát közösen fizette ki a két lány.

- Drága mulatság lesz ez - sóhajtott Patty. - Azt hiszem, külön zsebpénzt kell kérnünk Sallie kisasszonytól a titkos társaságunk üzemköltségeire.

Mae udvartartása körében a szobájában trónolt, amikor a virágot hozták. Kissé zavarodottan vette át.

- Már nemcsak szombaton, de szerdán is küld virágot - csodálkozott lakótársnője. - Nagyon el lehet keseredve!

Mae izgatott sietséggel nyitotta ki a dobozt.

- Ó, de gyönyörű! - kiáltották kórusban a lányok, de egy kis csalódás volt a hangjukban. Jobban szerették volna, ha vérvörös rózsza a küldemény.

Mae egy pillanatra megdermedt. De oly régóta űzte a játékot, hogy már-már maga is hitt Cuthbert létezésében. A kör izgatottan várt, ő pedig összeszedte magát, hogy úrrá legyen a válsághelyzeten.

- Vajon mit jelenthet a futóka? - suttogta. - Nem ismeri valamelyikőtök a virágnyelvet?

Senki sem ismerte a virágnyelvet, de mindenki buzgón találgatott.

- Nézzétek, itt névjegy is van! - húzott ki Evalina Smith egy kártyát a zöld levelek közül.

Mae szívesebben olvasta volna el egyedül, de ha már eddig oly bizalmas volt barátnőiéhez, ennél az izgalmas pontnál sem visszakozhatott. A lányok a válla fölött kukucskáltak, és felolvasták a szöveget: - „Az Ön boldogtalan C. St. J.-ja”. Ó, Mae, mennyire szenvedhet szegény!

- Szegény ember!

- Tovább már nem bírt hallgatni!

- Ő maga a becsületesség - mondta Mae. - Igazi levelet a világerért sem írt volna, hiszen megígérte, de egy ilyen kis üzenet...

Patty Wyatt állt meg az ajtóban. Mae erőtlen tiltakozása ellenére megmutatták neki a kártyát.

- A kézírása erős jellemre vall - mondta Patty.

Ezt megfutamodásnak tekintették, hiszen Patty kezdetől fogva tartózkodott Cuthbert St. John kultuszától. Végére is ő Rosalie barátnője.

A következő napok sok zavaró élményt tartogattak Mae Mertelle számára. De mivel elfogadta a futóka-küldeményt, a következőt sem utasíthatta el. Most már nem visszakozhatott. Cukorka- és könyvküldemények sokasága érkezett. A cukorka olcsó fajta volt (Patty felfedezett egy tízcentes csomagolást), de a doboz kárpótolt a tartalmáért. Pucér angyalok és rikító rózsacsokrok díszítették. A küldeményeket dőlő betűvel írt üzenet kísérte, néha csak a név kezdőbetűivel, máskor egyszerűen a „Bertie” névvel. Soha még csomagokat ilyen sürgősen nem kézbesítettek. A küldemények rendszerint Sallie kisasszony kezén mentek át, ő cédulát tett a dobozra „Kézbesíthető” felirattal, a szobalány pedig rendszerint a legkellemetlenebb pillanatot választotta a kézbesítésre - mindig, amikor Mae Mertelle-t éppen a hívei vették körül.

Mae angol lovagja, akit azelőtt az egész iskola csodált, néhány nap múltán nevetség tárgya lett. Csapnivaló volt az ízlése mind az irodalom, mind a cukorkák terén. Rikító fedelű füzetes regényeket küldött: „Síríg tartó szerelem”, „Kikapós kisasszonyok”, „Nincsen rózsza tövis nélkül”. Szegény Mae hiába szabadkozott, hogy ez nem az ő világa - az iskola már keblére ölelte Cuthbertet, és igyekezett kipréselni a legtöbb mulatságot „brit különcködéséből”. Mae élete

örökös rettegés volt a szobalány és az újabb küldemények megjelenésétől.

- Ezt nem küldhette ő! - zokogott. - Valaki tréfát űz velem!

- Ne búsulj, Mae, hiszen ilyesmit csak amerikai férfi nem választana - vigasztalta Patty. - Tudod, milyen furá az angolok ízlése. Odaát még a férfiak is érzelmes lányregényeket olvasnak!

Szombaton néhány lányt bevittek a városba bevásárolni, és délelőtti színielőadásra. A művészettörténetet tanuló lányok egy fényképeket is áruló boltba tértek be, hogy néhány korai olasz mester reprodukcióit vásárolják meg. Patty érdeklődése Giotto és iskolája iránt hamarosan megcsappant, és felfedező útra indult a boltban. Néhány színészeket és színésznőket ábrázoló fénykép láttán felcsillant a szeme. Kiválasztotta egy ismeretlen hősszerelmes jókora képét, amely vadászöltözékben ábrázolta a kifejezéstelen arcú, nagybajuszú, gödröcskés állú férfiút, lábánál egy elejtett vaddal. Ez a kép tette fel a koronát a Huszadik Század Regényére. És, ami mindennek a teteje, a fénykép egy londoni fényképész műtermében készült!

Patty észrevétlenül félrevonta összeesküvő-társait egy Fra Angelico-reprodukció elől, és a három fej elragadtatottan hajolt a „kincs” fölé.

- Tökéletes! - sóhajtott Conny. - De másfél dollár!

- Örökre le kell mondanom a málnaszörpről! - búsongott Priscilla.

- Drága - bölintott Patty. - De - tette hozzá, a kifejezéstelen, vizes szempárt nézve -, azt hiszem, megéri!

Összeadták a másfél dollárt, s a kép az övék volt.

Patty, az ismert dölt írással, amit Mae már úgy gyűlött, gyengéd hangú francia üdvözetet írt a kép hátára, és a teljes nevet: „Cuthbert St. John”. Aztán borítékba tette a képet, és meghagyta a bámuló eladónak, hogy csak szerdán

továbbítsák, mert születésnap ajándék, és nem szeretné, ha előbb érkezne meg.

A kép az ötórai postával érkezett, és akkor adták át, amikor a lányok kitódultak a délutáni foglalkozásról. Mae némán vette át a borítékot és visszavonult a szobájába. Vagy fél tucat legkedvesebb barátjánője követte. Mae erősen megdolgozott érte, hogy követőket nyerjen, és most már nem tudott tőlük szabadulni.

- Nyisd ki gyorsan, Mae!

- Mi lehet benne?

- Nem lehet virág, vagy cukorka! Biztosan valami újat talált ki!

- Bánom is én, akármilyen! - És Mae dühösen a papírkosárba hajította a borítékot.

Irene McCullough kihalászta és feltépte.

- Ó, Mae, a fényképe! - kiáltott fel. - És milyen tökéletesen szép!

- Láttatok már ilyen szempárt?

- Göndöríti a bajuszát, vagy természetes hullámok ezek?

- Miért nem mondtad, hogy gödröcskés az álla?

- Mindig vadászruhát hord?

Mae kíváncsi is volt, meg dühös is. Elkapta a képet, egy pillantást vetett az epekedő szempárra, aztán belökte a küldeményt az asztalfiókba.

- Sose említétek többé előttem - mondta, és összeszorított ajkakkal fogott a fészülködéshez.

Péntek délután - bevásárlónap a faluban - Patty, Conny és Priscilla betértek a virágüzletbe, hogy a számlát kifizessék.

- Két csokor futóka, összesen egy dollár - jelentette a boltos harsány hangon a bolt belsejéből, amikor lépéseket hallottak. Megfordultak, és szemtől szemben találták magukat Mae Mertelle Van Arsdale-lel.

- Ó - mondta Mae dühösen -, tudhattam volna, hogy csak ti hárman lehettek!

Egy darabig némán meredt maga elé, aztán egy székre rogyott, és fejét a pultra hajtotta. Annyit sírt az utóbbi időben, hogy könnyei már maguktól eleredtek.

- Biztosan elmondjátok az egész iskolának - zokogta -, és mindenki rajtam fog nevetni, és... és...

A három lány kérlelhetetlenül nézett rá. Őket nem hatotta meg néhány könnycsepp. - Azt mondtad, hogy Rosalie ostoba liba, amiért olyan csekélységgel törődik - emlékeztette Priscilla.

- És az legalább létező férfi volt - mondta Patty -, még ha ferde volt is az orra.

- Még mindig azt hiszed, hogy buta liba? - kérdezte Conny.

- N-nem!

- Belátod, hogy te sokkal butább voltál?

- I-igen.

- És bocsánatot kérsz Rosalie-tól?

- Nem!

- Nagyon mulatságos lesz - merengett Patty -, különösen az a mód, ahogy tudtukra adjuk.

- Utálatosak vagytok!

- Bocsánatot kérsz Rosalie-tól? - ismételte Priscilla.

- I-igen... ha megígéritek, hogy hallgattok.

- Megígérjük - egy feltétellel. Ha felbontod eljegyzésedet Cuthbert St. Johnnal, és soha többé nem is említed a nevét.

Cuthbert a következő csütörtökön Angliába hajózott az Óceánia gőzösön, a Szent Orsolya-intézet pedig lázasan készült a kosárlabda-mérkőzésre, és a levegő megtisztult a ROMANTIKÁTÓL!

Harmadik fejezet

A Vergilius-sztrájk

- Unom a péntek délutáni előadásokat a nők jogairól - mondta kedvetlenül Patty.

- Ez már a harmadik eset, hogy azért az utálatos előadásért elveszik a szabad délutánunkat - morogta Priscilla, amikor Patty válla fölött ő is elolvasta Miss Lord hirdetményét.

Arról tudatta az iskolát, hogy a szokásos falubeli bevásárlás helyett abban a kitüntetésben lesz részük, hogy meghallgathatják McVey professzornak, a Columbia Egyetem tanárának előadását, melynek tárgya a mosónők sztrájkja. Utána Mae Van Arsdale, Harriet Gladden és Patty Wyatt teát szolgálnak fel a fogadószobában.

- Még nincs is rajtam a sor - méltatlankodott Patty, amikor az utolsó mondatot is elolvasta. - Alig két hete, hogy házikisasszony voltam.

- Ez bizonyára azért van, mert múltkor a nyolcórás munkaidőről írtál dolgozatot. Lordy azt hiszi, hogy majd intelligens kérdéseket fogsz fölteni a professzornak, és bizonyítod, hogy a Szent Orsolya nem amolyan mindennapi középiskola, ahol csak a kitűzött tanterv szerint haladnak, hanem ahol az élet aktuális problémáit...

- Vásárolni akartam! - kesergett Patty. - Szükségem van cipőfűzőre. Már egy hete csomóztatom.

- Itt jön - súgta Priscilla. - Vágj boldog arcot, különben lefordíthatod az egész... Jó reggelt, Miss Lord! Éppen most látuk a hirdetőmenyt az előadásról. Nagyon érdekesnek látszik.

És mindkettő kényszeredetten mosolyogtak, amikor követték tanárnőjüket a reggeli latinórára.

A Szent Orsolya-intézetben Miss Lord honosította meg a modern hangot. Híve volt a választójogért való tüntetésnek, a szakszervezeteknek, és igyekezett tanítványaiba is beoltani nézeteit. Csakhogy nagy ellenállásba ütközött. A lányok egy fabatkát sem törődtek azzal, hogy megkapják-e választójogukat huszonegyedik életévük távoli jövőjében, de annál inkább méltatlankodtak egy szabad délután elvesztésén. Péntek délután engedélyük volt, hogy felvegyék heti zsebpénzüket, és - élükön egy tanárnővel - bejárják a falu boltjait, ahol aztán kiadhatták pénzüket hajszalagra, szódavízre, fényképlemezre. Még ha valakinek oly sok volt is a rovásán a héten, hogy az egész zsebpénzét büntetésre fizette ki, az is elment legalább nézni a boldog bevásárlókat. Ez a kirándulás mindig kellemes színfoltot jelentett a növendékek életében.

De minden rossznak van jó oldala is!

Miss Lord félretette Vergiliust, és hosszasan beszélt a délutáni előadásról. A mosónők sztrájkja új korszakot jelent. Bebizonyítja, hogy nemcsak a férfiak tudnak összetartani, hanem a nők is. A munkások szolidaritását akarta a lányokkal megértetni. Azok pedig teljes odaadással figyeltek, s ha elakadt a beszéd fonala, egy ügyes kérdéssel továbbpergették. Így múlt el egy latinóra.

A professzor - egy ápolt szakállú, szelíd úr - megérkezett, és hosszasan értekezett a munkaadó és munkás közti

viszonyról. Hallgatósága udvariasan, intelligens mosollyal, de egészen másfelé kalandozó lélekkel figyelte. A Tőke és a Munka problémája távolról sem volt oly fontos számukra, mint az elveszett délutánjuk, vagy a másnapra esedékes angol fogalmazvány, vagy akár az a csekélység, hogy aznap fagyalt lesz a desszert, és utána táncóra következik. De Patty, aki az első sorban ült, nagy érdeklődéssel hallgatta az előadót. Felfogta minden érvét, és azon volt, hogy alkalomadtán értékesítse.

Az előadás után következett a tea. A három kiválasztott leány a gyakorlott háziasszonyok könnyedségével fogadta a vendégeket. Az a tény, hogy a viselkedésüket szemmel kísérik, és utólag osztályozzák, egy cseppet sem látszott őket zavarba hozni. Így tanulták meg a társadalmi szokásokat, amelyekre aztán később a nagyvilágban szükségük lesz. Harriet és Mae a teaasztallal és a felszolgálással voltak elfoglalva, Patty pedig a magas vendéget szórakoztatta, aki később Miss Lord előtt csodálkozásának adott kifejezést a növendékek szociális érzéke és érdeklődése fölött.

Miss Lord kissé öntelten tudatta, hogy célja: a leányokat önálló gondolkodásra nevelni. A szociológia tanait nem lehet csupán könyvből elsajátítani. Mindenkinek magának kell következtetésre jutnia, és aszerint cselekednie.

A fagyalt és a tánc a fárasztó délután után visszaadta a Szent Orsolya jó hangulatát. Fél tízkor Patty és Priscilla egy udvarias „*Bon soir, Mam'selle*”-lel elköszönt, és felrohant a lépcsőn. Ahelyett, hogy jól nevelt intézeti növendékek módjára lefekvéshez készülődtek volna, az újonnan tanult tánclépéseket gyakorolták a déli folyosón. Így érték Rosalie Patton ajtaja elé.

Rosalie még mindig a világoskék táncruhájában ült a ke-reveten, szőke fürtjei Vergilius oldalaira omlottak, és könnyei sűrűn potyogtak a lefordítandó sorokra.

Rosalie pályafutását a latinban a könnyektől elmosódott lapok jelezték. Nagyon csinos, bájos, és felsős létére igen gyerekes lány volt. Mindenki gyámolította és szerette. Kétségkívül arra volt teremtve, hogy az első férfi, akivel az életben találkozik, beleszeressen. Rosalie gyakran álmodozott – olyankor is, amikor figyelmét a latin nyelvtanra kellett volna összpontosítania – arról a boldog jövőről, amikor mosoly és bók foglalja el a gerundium és a gerundivum helyét.

- Ó, te kis csacsi! - kiáltotta Patty. - Miért kínozod magad ezzel a rémes latinnal még péntek este is? - Odaugrott Rosalie-hoz, és elvette tőle a könyvet.

- Muszáj - zokogta Rosalie. - Sose fejezném be, ha jókor el nem kezdem. Egy szót sem értek belőle, és nem tudok két óra alatt nyolcvan sorral végezni. Miss Lord pedig mindig a végén hív fel, mert tudja, hogy azt már nem tudom.

- Miért nem kezded a végén és tanuld visszafelé? - kérdezte a gyakorlatias Patty.

- Az nem volna tisztességes, és különben sem tudom olyan gyorsan megtanulni, mint a többiek. Naponta két órát kínlódok vele, de sose jutok a végére. Érzem, hogy meg fogok bukni.

- Sok is az a nyolcvan sor - bólintott Patty.

- Neked nem, mert te tudod a szavakat, de én...

- Én is több mint két óra hosszat tanultam tegnap - mondta Priscilla -, pedig másra is kellene az időm. Valamennyit geometriára is kell szánnom.

- Én egyszerűen képtelen vagyok rá - siránkozott Rosalie. - És Miss Lord szörnyen butának tart, mert nem tudok Pattyvel lépést tartani.

Conny Wilde lépett a szobába.

- Mi történt? - kérdezte, amikor meglátta Rosalie könnyáztatta arcát. - Hullajtsd könnyeidet a párna fölé, gyermekem - folytatta -, kár a szép táncruháért.

A lányok elmagyarázták neki is a latin-ügyet.

- Igazán szörnyű, hogy Lordy mennyire agyondolgoztat minket! Azt szeretné, ha minden percünket latinnal és szociológiával töltenénk el. Ő...

- Ő nem is gondol arra, hogy a tánc, a francia és az illemtan is fontos - sírt Rosalie, felsorolván azt a három tárgyat, amelyben ő volt a legjobb -, pedig szerintem okosabb ezekkel foglalkozni, mint a conjunctivussal. Ezek legalább az életben is felhasználhatóak, nem úgy, mint a latin vagy a szociológia.

Patty egy pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

- A latint valóban nem lehet felhasználni, de a szociológiával lehet valamit kezdeni. Lordy azt mondta, igyekezzünk a mindennapi életünkre alkalmazni.

Rosalie erre csak legyintett.

- Figyeljetek! - ugrott fel Patty, és lelkesedésében fel alá járt a szobában. - Van egy jó ötletem! Valóban igaz, nyolcvan sor Vergiliust lefordítani mindenkinek sok, de különösen Rosalie-nak. És hallottátok, amit ez az ember mondott: nem tisztességes dolog a munkát a legerősebbek munkabírásához mérni. A leggyengébbnek kell az iramot diktálnia, különben lemarad. Erre gondol Lordy, amikor a munkások szolidaritásáról beszél. Minden szakmában összefognak a munkások. Az erősek gyámolítják a gyengéket. Az osztálynak is kötelessége, hogy Rosalie mellett foglaljon állást.

- Igen ám, de hogyan? - kérdezte Priscilla.

- Megalakítjuk a Vergilius Szakszervezetet, és sztrájkba lépünk napi hatvan sorért.

- Micsoda?! - hökkent meg Rosalie, elképedve a merész javaslattól.

- Megtesszük! - kiáltotta Conny.

- Gondolod, hogy meg tudjuk csinálni? - kérdezte kételkedően Priscilla.

- És mit szól majd hozzá Miss Lord? - reszketett Rosalie.

- Nem szólhat semmit. Ő maga mondta, hogy figyeljünk az előadásra, és alkalmazzuk a hallottakat.

- El lesz ragadtatva, ha látja, hogy tudtuk alkalmazni - mondta Conny.

- És ha nem egyezik bele?

- Akkor felszólítjuk azokat az osztályokat, ahol Cicerót és Caesart tanulják, hogy csatlakozzanak a sztrájkhoz.

- Hurrá! - kiáltott fel Conny.

- Lordy hisz a szakszervezetben - hagyta rá Priscilla. - Most valóban meggyőződhet az értelméről.

- Persze, hogy meggyőződhet - erősködött Patty. - Mi is függő helyzetben vagyunk, mint a mosónők. És csak úgy mérhetjük össze erőnket a munkáltatóval, ha összetartunk. Ha csak Rosalie tanul meg hatvan sort, megbuktatja, de ha az egész osztály, akkor Lordynak muszáj beleegyeznie.

- Mi van, ha az osztály nem akar belépni a szakszervezetbe? - kérdezte Priscilla.

- Azt én majd elintézem! - mondta Patty. - Sietnünk kell - nézett az órájára. - Pris, keresd meg Irene-t, Harrietet és Florence Hissopot. Conny, teremtsd elő Nancy Lee-t, fönn van Evalina Smith szobájában, és kísértet-históriákat mesél. Rosalie, te meg hagyd abba a sírást, inkább rakd el a holmikát arról a székről, hogy valaki leülhessen.

Priscilla engedelmesen elindult, de a küszöbről visszafordult.

- És te mit csinálsz? - tudakolta.

- Én - mondta Patty - sztrájkvezér leszek.

A gyűlést megnyitották, és Patty, az önjelölt elnök, körvonalazta a Vergilius Szakszervezet alapszabályait. Hatvan sorban állapították meg a napi normát. Az osztály hétfőn, a latinórán közli Miss Lorddal a döntést, és udvariasan, de határozottan megtagadja az utolsó húsz sor fordítását. Ha Miss Lord ellenszegülne, az osztály sztrájkba lép.

Az osztály legnagyobb része, Patty ékesszólásának hatására lelkesen fogadta el a tervet, de Rosalie-t, akinek kedvéért tulajdonképpen a szakszervezet életbe lépett, kényszeríteni kellett az aláírásra. Nagy rábeszélésre, reszkető kézzel aláírta a nevét, és könnyeivel megpecsételte. Rosalie természeténél fogva jobban szerette jogait nőiesebb módon kivívni.

Irene McCullough-ot is erőszakolni kellett. Irene óvatos lélek volt, aki számolt a következményekkel. Az intézet egyik gyakori büntetése volt, hogy eltiltották a desszertet. Irene nagyon szenvedett ettől a büntetésmódtól, és mindent elkövetett, hogy elkerülje. De Conny döntő érvet hozott fel: a szobalány becsempészhet csokoládét és más édességet, így hát szegény Irene, még mindig félve, aláírta a nevét.

„Lámpákat eloltani!” szölt a csengő. A Vergilius Szakszervezet berekesztette első gyűlését és aludni tért.

A felsősök latinórája az utolsó óra volt. Valamennyien fáradtak és éhesek voltak. A Vergilius Szakszervezet megalapítását követő hétfőn az osztály az ajtó előtt gyülekezett - érezték, hogy percről percre közeledik a harc ideje. Patty rövid szözatot intézett hozzájuk.

- Fejet fel, Rosalie! Ne sírj, mint egy pólyásbaba. Kisegítünk, ha az utolsó sorok rád kerülnek. És az ég szerelmére, lányok, ne nézzetek olyan ijedten. Ne feledjétek el, hogy

nem csak magatokért harcoltok, de az utáinatok következő nemzedékekért is. Aki most meghátrál, gyáva hitszegő!

Patty az első padba ült le, egyenesen a tűzvonalba, de már az első percekben összetűzésre került sor. Cipője világoskék selyemszalaggal volt befűzve, amin azonnal megakadt az ellenség tekintete.

- Hölgyek nem viselnek ilyen cipőfűzőt. Szabad kérdeznem, Patty...

- Elszakadt a cipőfűzőm - magyarázta nyájasan Patty -, és mert pénteken nem mehettünk vásárolni, nem vehettem másikat. Nekem sem tetszik így - tette hozzá, amikor kidugta lábát a pad alól, és szemügyre vette cipőjét.

- Óra után azonnal szerezzon fekete cipőfűzőt! - mondta csípősen Miss Lord. - Priscilla, olvassa az első tíz sort!

Az óra a szokásos mederben folyt, a lányok izgalommal várták, ki lesz a következő felelő. Conny fejezte be végül is a hatvanadik sort. Eddig tanulták meg valamennyien, a többi sűrű, sötét dzsungel volt. Elérkeztek arra a pontra, ahol a Szakszervezetnek jelentkeznie kellett, és ez a teher, előérzetéhez híven, szegény reszkető Rosalie-ra hárult.

Rimánkodó pillantást vetett Patty szigorú, várakozásteljes arcára, hebegett, tétovázott, aztán boldogtalanul belevetette magát a rögtönzött fordításba. Rosalie-nek sohasem volt szerencséje a rögtönzéssel, még kétórai szótározással is csak nagy nehezen értette meg a szöveget. Most teljesen vaktában tapogatózott - és Aeneasszal egész sor meglepő cselekedetet vitetett véghez. Végre befejezte, és kezdődött a megtorlás. Miss Lord teljes három percen át folytatótt megsemmisítő hadjáratot Rosalie ellen. Aztán Irene McCullough következett.

Irene mélyet sóhajtott - érezte, amint Conny bátorítóan vállon veregeti, mialatt Patty és Priscilla kétoldalról

a könyökét lökdösi. Már kinyitotta a száját, hogy elmondja a ráerőszakolt elveket, amikor Miss Lord fagyos tekintetével találkozott. Rosalie zokogása megtöltötte a termet. És Irene meghátrált. Elég jó latinos lévén, rögtönzött fordítása legalább érthető volt. Miss Lord gúnyos mosollyal szólította fel Florence Hissopot a folytatásra. Ekkor már úrrá lett valamennyiükön a pánik. Florence szerette volna állni esküjét, de győzött benne az önfenntartás ösztöne. Irene példáját követve keresztülvergődött a sorokon.

- Folytassa, Patty, és igyekezzék a szöveg értelmét is szem előtt tartani. Ne felejtse el, hogy költői sorokat olvas.

Patty felemelte a fejét, és a vértanúk arckifejezésével tekintett a tanárnőre.

- Csak az első hatvan sort fordítottam le, Miss Lord.

- És miért nem fejezte be a feladott leckét? - kérdezte élesen Miss Lord.

- Megállapítottuk, hogy nyolcvan sorral nem tudunk végezni egy nap alatt. Nem jut időnk a többi feladatra. Nagyon szívesen és alaposan elvégzünk hatvan sort, de többet nem tudunk lefordítani.

Miss Lord szótlanul bámult egy pillanatig. Még sohasem volt dolga ilyen nyílt engedetlenséggel. Pedig ez csak engedetlenség lehet, hiszen Patty a legjobb latinos az osztályban.

- Hogy értsem ezt? - kérdezte végül.

- Vergilius Szakszervezetet alapítottunk - magyarázta komolyan Patty. - Ön, Miss Lord, jobban meg fogja érteni szándékunkat, mint más tanárnő, mert ön hisz a szakszervezetekben. A lányok úgy érzik, hogy túl vannak terhelve, és... szóval a lecke túlságosan hosszú.

Patty mély lélegzetet vett, és folytatta:

- Napi nyolcvan sor mellett nem jut időnk pihenésre, így hát elhatároztuk, hogy összefogunk és követeljük

jogainkat. Helyzetünk azonos a szakmunkásokéval. A többi osztály Caesart olvassa, vagy kezdő latinosa, de rajtunk kívül senkit sem talál az iskolában, aki Vergiliust olvasná. Ez éppen olyan szakma, mint a mosodai munkásoké. Mi nem vagyunk egyszerű mosónők vagy öblítőnők, mi a keménygallérokat vasaljuk. Ha azt óhajtja, Miss Lord, hogy Vergilius-osztálya legyen a Szent Orsolyának, ránk van utalva. Nem alkalmazhat segédmunkásokat. Nos, mi nem akarunk visszaélni helyzetünkkel, hajlandóak vagyunk szorgalmasan elvégezni napi munkánkat, de nem engedhetjük meg, hogy... hogy...

Patty dadogott, de végül diadalmasan kibökte:

- Nem engedhetjük meg, hogy kizsákmányoljanak. Egyénenként nem küzdhetünk meg önnel, de együttesen mi szabhatjuk meg feltételeinket. Azért, mert hárman-négyen el tudjuk végezni a munkát, nem engedhetjük meg, hogy a többiek túlerőltessék magukat. Kötelességünk, hogy összetartsunk. Mi nők nem vagyunk ebben olyan gyakorlottak, mint a férfiak. De megtanuljuk. A szolidaritástól függ Rosalie élete. Ha ön, Miss Lord, megtagadná feltételeinket, a Vergilius-osztály kénytelen lesz sztrájkba lépni.

Patty elmondta ultimátumát, összefonta karját és hátradólt.

Percnyi csönd következett. Az osztály érezte a vihar előtti feszültséget. Azután Miss Lord szólalt meg. Jéghideg, gúnyos hangja tüzes parázssá változott. Nem tagadta meg ír őseit. Csak Patty hallgatta emelt fejjel és rászegezett szemmel. Arcába vértanúk vére lopott pírt. Ő küzd az ÜGYÉRT. Szegény, gyenge, zokogó Rosalie-t meg kell menteni - társnői gyávasága szégyenletes. Ő, egymaga fogja végigküzdeni a harcot.

Miss Lord végre lélegzetet vett.

- Az osztályt elbocsátom. Patty itt marad, amíg le nem fordítja az utolsó húsz sort. Ebéd után meghallgatom.

A lányok felálltak, és kisiettek a folyosóra, Patty pedig az üres teremben maradt. Egyetlen szót vetett társai után:

- Sztrájktróók!

Az ebédre hívó csengő megszólalt, és Pattyhez behallatszott a lányok nevetgélése, amint a lépcsőn lefelé mentek. Nagyon fáradt volt és nagyon éhes. Reggel óta öt órája volt, és tizenegykor csak egy pohár tejet ivott. Még mártíromságának diadalittas érzése sem űzte el éhségét. Figyelmetlenül nézegette a másnapi francia feladatot. Kilencedik Lajos csontjait fehérre szívtá a nap Antiochia síkján. Az ok más volt, de az elv hasonló. Ha nem kap enni, míg meg nem tanulja a latint - nos, az ő csontjait a Szent Orsolya tantermében szívtá fehérre a nap.

Egyszercsak zörgettek az ablakon. Osaki volt, az intézet japán inasa, aki kihajolt a kamraablakból, egy tányéron jókora darab pulykasültet nyújtott Patty felé, és ezt suttogetta:

- Hagyja a tányért a papírkosárban, kisasszony!

Patty egy pillanatig habozott, de méltóságán és mártíromságán felülkerekedett éhsége és kalandvágyó hajlama. Kihajolt az ablakon, és átvette a tányért. Kése és villája nem volt ugyan, de éhínség idején kezdetleges módszerek is alkalmazhatóak. Elfogyasztotta a sültet, a tányért pedig egy halom algebra-piszkozat alá rejtette. Osaki naponta takarítja a tantermet, a tányér tehát majd visszakerül a törvényes helyére.

Néhány perc múlva Patty sietős lépteket hallott. Egy kis első osztályos lépett be, összeesküvőre valló pillantást vetett a válla fölé, és blúza alól két vajaszsemlét húzott elő.

- Vedd el gyorsan - pihegett. - Vissza kell sietnem, különben gyanút fognak. Kikéredzkedtem zsebkendőért. Ne félj semmit! Nem engedünk éhen halni! Nagyszerű vagy!

A két zsemlét Patty ölébe tette és eltűnt.

Pattynek jólesett, hogy az egész iskola a pártját fogja. Mártíriumának vonzerejét fokozta a tudat, hogy nézőközönsége van. A vajaszsemlé pedig pompás kiegészítője volt a pulykasültnek, hogy csillapítsa ötórányi éhségét. Éppen a második zsemléhez fogott hozzá, amikor ismét lépteket hallott, és az egyik szobalány tálcát tett a padra.

- Friss gyümölcskenyér, Patty kisasszony. A szakácsnő azt mondta...

Távoli ajtónyitás hangja riasztotta meg. Úgy szökött ki, mint a tetten ért tolvaj.

Patty a második vajaszsemlét elhelyezte a pulyka tányérja mellé a papírkosárba, és jóízűen fogott hozzá a gyümölcskenyérhez, amikor a hátsó ablakon ismét zörögtek. Egy kék kalap jelent meg egy pillanatra a párkány fölött, egy kéz pedig, melynek tulajdonosa felismerhetetlen maradt, narancsot gurított be. Patty sietve fogta el, és gyorsan eldugta a papírkosárba. Az ebédidő vége felé járt, Miss Lord bármelyik pillanatban beléphet. Az ajándékok váratlan halmaza veszedelmes volt.

Már hallotta is, amint a lányok hangosan beszélgetve hagyják el az ebédlőt. Tudta, hogy a háta mögött lévő nyitott ajtón át sokan részvevően bámulnak be rá. Kitalálta a lépések zajából, hogy szinte az egész iskola kerülővel megy fel a szobájába, hogy az ő ajtaja előtt elhaladhasson. Patty még csak hátra sem fordult, hanem mereven bámult maga elé. Egyszerre zörgést hallott a feje fölött. Csodálkozva emelte fel a fejét, és a légfűtés kerek nyílásában Irene McCullough aggodalmas arcát pillantotta meg.

- Napokig lehet csokoládéból élni - suttozta Irene. - Nagyon sajnálom, hogy már csak egy fél dobozzal van, a többit tegnap este megettem.

Egy zsinagnél fogva óvatosan eresztette le a csokoládésdobozt Irene - a sztrájktrőrök vezére.

- Köszönöm, Irene - felelte Patty gőgösen. - Nem óhajok elfogadni semmit.

Miss Lord hangja hallatszott a folyosón.

- Úgy tudom, lányok, hogy a délutáni pihenőórát künn a kertben kell eltölteniök!

Pattynek csak annyi ideje volt, hogy elkapja a dobozt, és az ölébe rejtse egy kinyitott könyv alá, amikor Miss Lord lépett a tanterembe. Patty a szenvedő belenyugvás kifejezését erőltette vonásaira, és abban a reményben bámult maga elé, hogy Irene-nek volt annyi esze, hogy visszahúzza a kétméteres zsinetet. Miss Lordot Osaki követte, aki egy tálcán két szelet üres kenyeret és egy pohár vizet hozott.

- Elvégezte a latinfordítást, Patty?

- Nem, Miss Lord.

- És miért nem?

- A délutáni órákban a másnapi leckét szoktam tanulni.

Patty hangja tiszteletteljes volt, de nem titkolhatta, mire gondol. A „másnapi” szót kissé ki is emelte.

- Megtanulja azonnal azt a húsz sort?

Patty sokatmondóan hallgatott.

- Hallotta, mit kérdeztem?

- Igen, Miss Lord.

- Nos? - Ez a szó oly éles volt, hogy vágni lehetett volna vele.

- Megmaradok az elveim mellett - mondta Patty. - Én nem leszek sztrájktrőr.

- Itt marad, amíg azt a húsz sort be nem fejezi.

- Igenis, Miss Lord.

- Nem akarom, hogy szenvedjen. Kap kenyeret és vizet. Intett Osakinak, hogy tegye le a tálcat.

Patty félretolta.

- Nem vagyok elítélt rab - mondta méltóságteljesen. -
Visszautasítok minden ételt, amíg nem ehetek rendesen,
az ebédlőben.

Osaki keleti arcán futó mosoly jelent meg. Miss Lord a padra tette a tálcat és visszavonultak.

Az ebéd utáni órák alatt Patty ott ült padjában, az érintetlen tálca mellett. Az ötóra csengő is elhangzott, a lányok szétszéledtek, ki-ki kedves foglalkozása után. Ez volt a nap egyetlen órája, amelyet a magukénak mondhattak. Kid McCoy párnacsatát vezényelt a Paradicsomkertben, éppen Patty feje felett. Néhányan vidáman csevegve mentek el a tanterem ablaka előtt. A két hátsólovat, Peppert és Tabascót felnyergelték és kiengedték erre az órára, s a lányok Martin irányításával felváltva lovagoltak a gyakorlótér körül. Martin hátát már meggömbítette a reuma, de régmúlt ifjúságában cowboy volt. Tanítási módszere nem számolt csonttörésekkel, és elképesztette még a harcedzett tornatanárnőt is. Patty volt az iskola legjobb lovasa. Szőrén ülte meg a lovat, mint egyikük sem. Fájó szívvel hallotta Priscilla és Conny vidám nevetését, akik - úgy látszik - teljesen megfélemltek bezárt barátnőjükéről.

Sötétedett, senki sem gyújtott lámpát, és Patty ott ült a szürkületben, fáradt fejét a karjára hajtva. Végül lépteket hallott a folyosón. Sallie kisasszony lépett be és becsukta maga mögött az ajtót. Patty ismét összeszedte minden erejét, de kellett is nagy bátorság hozzá, hogy a „Sárkánnyal” szembeszálljon.

Sallie kisasszony beszélt Miss Lorddal, és neki is az volt a véleménye, hogy Patty büntetést érdemel, de elveihez tartozott, hogy mindkét felet meghallgassa. Leült hát, és kergetélés nélkül a tárgyra tért:

- Patty, mi értelme van ennek az ostobaságnak?

Patty szemrehányó pillantást vetett rá.

- Ostobaságnak, Sallie kisasszony?

- Igenis, ostobaságnak! Miss Lord azt mondta, hogy maga megtagadta a kijelölt lecke megtanulását, sőt lázadásra bujtotta fel a többi lányt. Maga egyike a legjobb tanulóknak, és csak csökönységéből nem akarja megtanulni a feladatát. Ha még Rosalie Patton tenné, annak volna valami értelme.

- Nem hiszem, hogy megértené, Sallie kisasszony - mondta szelíden Patty.

- Akkor talán jó lenne, ha megmagyarázná - biztatta Sallie kisasszony.

- Ki kell tartanom az elveim mellett.

- Természetesen - hagyta rá Sallie kisasszony. - Nos, és mik az elvei?

- Hogy ragaszkodjam hatvan sor Vergiliushoz. Nem mintha én *akarnék* sztrájkolni, Sallie kisasszony. Én könnyen megtanulnám a nyolcvan sort, de az nem lenne tisztességes eljárás Rosalie-val szemben. A munka mennyiségét ne a legerősebbhez mérjük. Miss Lord megbuktatja Rosalie-t, ha mi, többiek nem állunk mellé. A munkások szolidaritásától függ az egyes dolgozók jóléte. Az elnyomottaknak harcolniuk kell a... szóval az elnyomók ellen.

- Hm - értem már! Maga alighanem jól figyelt arra az előadásra, Patty.

- Persze, hogy figyeltem - bólintott Patty -, és mondhatom, nagyon csalódtam Miss Lordban. Azt mondta,

igyekezzünk a hallottakat a mindennapi életünkben alkalmazni, és most, hogy megtesszük, meghátrál. De mi addig folytatjuk a sztrájkot, amíg nem teljesíti követeléseinket. Engem nem az önzés vezet. Sokkal szívesebben ennék valamit és mennék lovagolni. Én szenvedő testvéreimért harcolok.

A mennyezet megremegett, amikor odafent négy szenvedő testvér egymásra hemperedett, és a falak szinte rengtek a kacagástól.

Sallie kisasszony nehezen fojtott el egy mosolyt.

- Örülök, Patty, hogy példátlan viselkedésének nemes a célja. Meg vagyok győződve, hogy Miss Lord örülni fog, ha teljesen megérti az esetet. Mi lenne, ha közvetítenék? Azt hiszem, hogy... hogy... sikerülne egyezsége jutnunk.

A vacsora utáni félórában a lányok rendszeren táncolni szoktak, de aznap este csoportokba verődve álldogáltak, és ijedt szemmel néztek a tanterem felé. Odabent konferencia folyt. Miss Lord, az igazgatónő és a „Sárkány” tartózkodtak a csukott ajtó mögött. Kid McCoy, aki a paradicsomkerti légfűtésen át lekandikált, azt állította, hogy Patty elájult az éhségtől, az igazgatónő whiskyvel térítette magához, és Patty még mindig kitart a szakszervezet mellett. Kid McCoy képzelete azonban rendszerint kissé elrugaszkodott a valóságtól. Az iskola két pártra oszlott - a sztrájktorók lekicsinyelték Patty teljesítményét, ám Conny és Priscilla továbbra is szította a lelkesedést Patty igaza mellett.

Végre kinyílt a tanterem ajtaja, és a tanárnők átvonultak az igazgatónő dolgozószobájába, a lányok pedig hirtelen táncra perdültek. Senki sem akarta, hogy Miss Lord egy sarokban suttogva találja őket.

Patty egyedül lépett ki az ajtón. Arca sápadt volt, szeme köré a fáradtság karikákat rajzolt, de sugárzott belőle a győzelem.

- Patty!

- Élsz még?

- Hogy végződött?

- Nagyon dühös volt?

- Mit mondott?

- Fontolóra vettük a kérdést, és egyezsége jutottunk - felelte Patty méltóságteljesen. - Ezután hetven sor lesz a feladat. A Vergilius-sztrájkot megszüntnek nyilvánítom.

Valamennyien ott tolongtak körülötte, kérdegették a részletekről, de Patty szótlanul indult az ebédlő felé. Felsőbbrendűnek érezte magát ahhoz, hogy pajtáskodjon olyan egyszerű emberi lelkekkel, mint a társai.

Az iskola letelepedett az esti leckékhez, Patty pedig a vacsorájához. A kivilágított ablakon át láthatták, amint méltóságteljesen ül a hosszú asztal végén és Osaki az egyik oldalról málnával, Maggie a másikról süteménnyel kínálja. A mártíromság jutalma Patty esetében igen kiadós volt.